

JEG ER FRELSEREN

ODE #11 - 20 FRA DEN INDRE OG YDRE VERDEN. CARSTEN ULENDORF 2019.

**"JE SUIS LE SAUVEUR.
JEG ER FRELSEREN. DU ER FRELSEREN.
ENHVER, DER PÅTAGER SIG ET MEDANSVAR
FOR KLODENS OVERLEVELSE, ER FRELSEREN".**

Carsten Ulendorf

- #11. ODE FRA SKABEREN
- #12. ODE TIL EN FORTABT, LILLE DRENG
- #13. ODE TIL EN MÆRkelig MAND
- #14. MARCEL MØDER LIVET
- #15. ODE TIL DIALOGEN
- #16. ODE TIL ET KNUST HJERTE
- #17. ODE TIL TRÆERNE
- #18. ODE TIL DEN INDRE VERDEN
- #19. ODE TIL LIVET
- #20. ODE TIL FRELSEREN

Under hver titel står der et tidspunkt og et sæt rum koordinater.

TID = Det tidspunkt, hvor jeg færdiggjorde oden.

RUM = Det sted, hvor hovedbilledet er taget.

Alle hovedbillederne er taget på mine ture i skoven og på stranden ved Corselitze, og de viser således de omgivelser, hvor jeg har gjort mig mine tanker og formuleret idéerne til mine oder.

Udgivet af Ulendorf ... think (www.ulendorf.dk).

1. oplag. Januar 2019.

Trykt på Cyclus af Jespersen Tryk, København.

ISBN 978-87-93806-01-6

© Carsten Ulendorf 2019

#11. ODE FRA SKABEREN

TID 2018.09.11 12:02:32
RUM 54.765616 12.053868

Tænk på mig som på vinden.
En stille brise gennem skoven.
Eller en voldsom orkan mod kysten.
Sådan bevæger jeg mig ubesværet ...
gennem kosmos og gennem tiden.

Gennem millioner af år
samler jeg støv og masse i ufattelige mængder.
Når målet er fuldt, tænder jeg lunten.
Og med et knald af den anden verden,
skaber jeg et nyt univers i et big bang.

Så jo – det er mig, der er skaberen.
Det er mig, der holder kosmos vedlige.
Jeg skaber og udsletter mælkeveje og universer.
Jeg tænder og slukker de smukkeste stjerner.
Og jeg plejer eller opløser planeter – nærmest pr. rutine.

Men min allervigtigste opgave er dog
at opmuntre og understøtte liv, hvor end jeg finder det.
Siden tidens morgen har jeg gennemtrawlet kosmos.
Selv de mindste tegn på liv har jeg passet og plejet,
og givet de bedste betingelser for overlevelse og udvikling.

For livet er ånden, som er overalt.
I alle de væsener, der samler erfaring på kloderne.
Og i alle de jeg'er, som tilsammen er ham, der er overalt.
Livet har altid været. Og vil altid være.

Og ånden, der er overalt, er min herre.
Gennem ham får alting mening og alting udvikles.
Og uanset mine mange evner og mægtige kræfter,
er jeg jo bare en slags varmemester. En vicevært.

Den evige magt og uendelige kraft er i jer,
der lever, erfarer og dør ... igen og igen og igen.
Det er igennem jer, al udvikling sker.
I er ånden, der er overalt.
I er ... kosmos.

#12. ODE TIL EN FORTABT, LILLE DRENG

TID 2018.09.14 13:12:41
RUM 54.769690 12.057613

1. Store drenge græder ikke!
2. Det gælder om at få ret. Især når du ikke har det!
3. Sig løggen hyppigt og overbevisende. Så bliver den sandhed.
4. Nogle mennesker er født til magt. Det er deres pligt at tage den.
5. Mennesker skal have noget at tro på. Giv dem det!
6. Stol ikke på nogen. Kun på dig selv!

Din barndom var fuld af formaninger og regler.
En lang forberedelse til et liv i familiens tjeneste.
Familiens overhoved!

Hvad end du indeholdt, da du sagde goddag til livet.
Hvad end du udviklede af følelser, omsorg og interesser.
Hvad end du forestillede dig af mål og muligheder.
Hvad end du skabte af kontakter og venner.
Hvad end der inspirerede og tiltrak dig.

Alt blev tjekket, sorteret og filtreret ...
af en stærk families traditioner, dogmer og regler.

Så hvad kunne du gøre?
Du kunne pakke rygsækken og tage opgøret.
Forlade trygheden. Sikkerheden. Og rigdommen.
Du kunne skabe din egen sandhed.
Blive et plus for verden. Måske dens frelser?

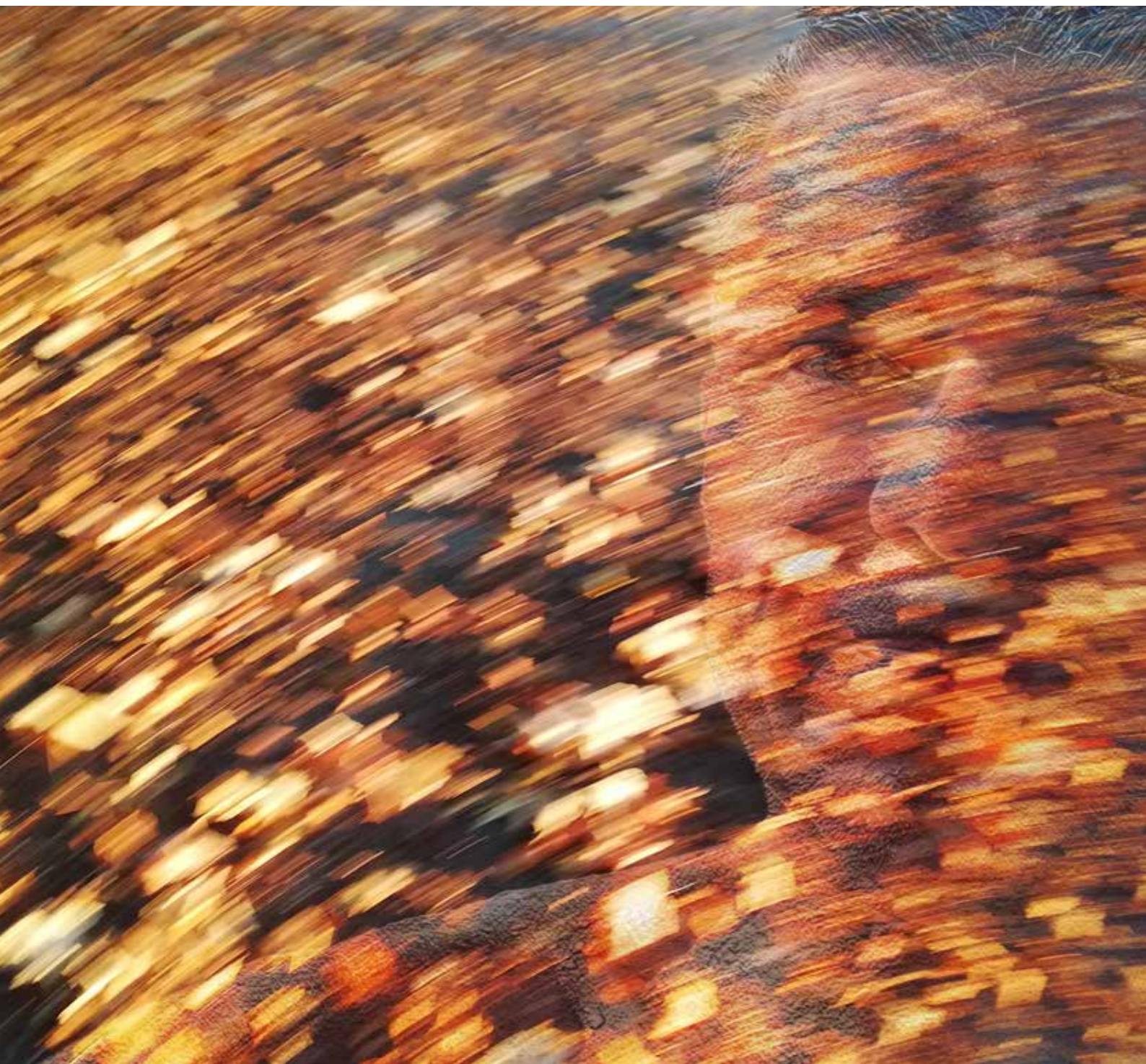
Eller du kunne gøre det, som du gjorde.
Lukke døren for andre muligheder ... for altid!
Acceptere omstændighederne. Og blive den næste forkæmper
for familiens status og magt.

For altid bundet af beslutningen lige før denne.
For altid følgende den vej, dine forfædre lagde.
Og aldrig, aldrig, aldrig tvivlende på dig selv.
For lige bag tvivlen - ligger vanviddet.

Jeg bebrejder dig ikke. Du er jo bare en fortabt lille dreng.
Jeg beklager dit manglende mod, selvom jeg ikke ved,
om jeg kunne have gjort det bedre.

Men oppe i himlen stråler far og mor af stolthed:
- Det er vores store dreng. Han blev verdens herre.

#13. ODE TIL EN MÆRKE­LIG MAND

TID 2018.09.16 17:41:18
RUM 54.761075 12.045694

Marcel er en mærkelig mand.
Han startede livet med de allerhøjeste tanker om sig selv og om det, han ville udrette.
Han forestillede sig selv på forsiden af de største magasiner.
Så sig selv udvikle de allerstørste idéer - ja nærmest mirakler.
Og han troede, at dygtighed og arbejdsomhed ville bane vejen.

Marcel var ikke manden, der satte sig bagerst i bussen.
Han tog tæten. Stillede sig selv i spidsen og førte an i kampen.
Hans integritet og perfektionisme var i en klasse for sig, og kompromisser var en sjælden fugl i hans have ...
... han sprang altid over, hvor gærdet var højest.

Marcel hadede middelmådigheden og brugte mange kræfter på at holde den fra livet ... omend ikke med ubetinget held.
Han havde evnen til at begejstre - især sig selv. Men også de få.
Nogen forfører af større masser blev han dog aldrig.
Og selvom hans selvværd var højt, fulgte selvtilliden og de forventede belønninger ikke altid med.

Så over årene blev drømmen justeret. Ambitionerne sænket.
Mærkeligt nok gik det aldrig ud over selvværdet.
Lige til det sidste troede Marcel, at han var her af en grund.
Troede der var en mission, selvom han prøvede at bagatellisere tanken.

Men hvad var det så, der skete i Marcells sidste år.

På et tidspunkt stoppede han arbejdet og krigen mod livet.
Erkendte at kampen havde været forgæves.
Dog ikke mere forgæves - end at han startede en ny kamp.
Kampen for at forstå, hvorfor han havde været her.
Og den gryende forståelse ... så langsomt end den kom ... gjorde Marcel lykkelig.

Marcel sagde ofte:
- I mine sidste år mødte jeg mig selv igen.

Jeg tror ikke, han fandt meningen med livet.
Men jeg tror han kom tæt på. Tæt nok til at synes, at det havde været kampen værd.

Så ja, Marcel var en mærkelig mand.
Men jeg elskede ham alligevel.
Man kan sige, jeg havde besluttet at elske ham.
For det havde jo ikke givet meget mening at hade ham ... vel?

#14. MARCEL MØDER LIVET

TID 2018.09.17 19:22:12
RUM 54.771006 12.017372

Sommeren 2018 var kun lige begyndt, og alligevel vidste jeg, at denne sommer ville blive noget ganske særligt. Indtil nu havde livet kun givet ringe mening. Var jeg død før denne sommer, ville jeg have siddet på gravens kant og tænkt: Hvad skulle jeg egentlig her?

Sommeren begyndte som vinteren sluttede. Med dagligdags gøremål for trivielle til nævnelse. En evig kamp for fuldendte løsninger til krævende kunder. Frustrerende søgninger efter en mission og en mening. Men også med spændende samtaler med Kirsten-i-skoven ... samtaler, der umærkeligt ændrede min verden og mit liv.

Ja. Sommeren 2018 begyndte som somre nu engang begynder. Mere varme. Mere sol. Mere lys. Men der var også noget andet ...

Det kom lidt snigende. Det var der ikke, og så var det der pludselig alligevel. Det var som om en kamp skulle slutte. Som om jeg tøvende og langsomt lagde mine våben. Erkendte, at 40 års kamp for at komme ovenpå og hæve mig over middelmådigheden kunne stoppe. Erkendte, at 40 års kamp mod livet endelig var slut.

Den kom lidt snigende. Den var der ikke, og så pludselig var den der alligevel. En overrumplende følelse af åbenhed. En åbenhed mod verden. Og mod livet. En følelse af, at livet strømmer mod mig og gennem mig. Lader mig mærke sig, før det drager videre for at give plads til nye indtryk, ny viden og ny forståelse.

Den oplevelse under jeg gerne alle at mærke. Om du får samme resultat, når du søger en mening, ved jeg ikke. Men er du nysgerrig. Og mærker driften. Så begynd din rejse.

Fortæl livet, at du vil det. Savner det. Luk dig op, hvis du kan. Ellers vent tålmodigt på, at det sker. Tingene behøver ikke gå så stærkt mere - ro er en del af rejsen.

Mød nye oplevelser uden frygt. De vil dig det godt. Slip dine mørke sider ud i lyset og se ... de er ikke farlige. Tværtimod er de en del af den vej, du må gå for at møde den nye verden og dit nye liv.

Kom nu afsted. Det er en vidunderlig rejse.

#15. ODE TIL DIALOGEN

TID 2018.10.03 12:24:08
RUM 54.768016 12.056043

Dialogen er en mærkelig størrelse
... en blanding af nødvendighed og kærlighed.

Dialogen giver os ny viden.
Viser os vejen til ny udvikling.
Dialogen lærer os andre mennesker at kende.
Skaber relationer. Øger trygheden.

Med viden og tryghed i rygsækken
opbygger vi således en platform og et ståsted,
hvorfra vi trygt og med mindre frygt bevæger os gennem livet.
En platform hvorfra vi kan udvikle indsigt og forståelse.
Opnå større glæde.

Dialogen består af 3 faser plus en bonus ...
Vi lytter og spørger måske ind.
Vi forstår og søger måske vished.
Og til sidst - når vi har accepteret vores modparts
fulde ret til at synes og mene således ...
... først da høster vi bonussen
og debatterer, argumenterer og skændes
... ja for pokker ... og slipper fanden løs.

Den gode dialog er som en tråd, vi er enige om at følge,
og det er vigtigt, at hver tråd løber sin tid.
Spørg gerne ind og vis din interesse.
Giv trådens ejer modspil og mulighed for at forklare.
Men start ikke din egen tråd, før nøglet er tomt.

Og når du selv har startet tråden.
Vær så opmærksom på, hvor længe den bør løbe.
Bliv ikke fanget i glæden over at være i centrum.
Stop når tid er og lad andre komme til.

Så nu ved vi, at dialogen er nødvendig for vores velvære.
For vores udvikling og følelse af tryghed.

Men den gode dialog er mere. Dens sande værdi er dybere.
Helt grundlæggende handler den om kærlighed og interesse
... ét menneskes kærlighed og ægte interesse for et andet.

#16. ODE TIL ET KNUST HJERTE

TID 2018.10.08 22:14:33
RUM 54.773076 12.061452

En klog dame sagde:
"Tag dit knuste hjerte og skab stor kunst".

Det er præcis derfor, jeg skriver digte.
Ikke for at skabe stor kunst.
Men fordi jeg har et knust hjerte.

Jeg knuste mit hjerte, da jeg ikke greb mulighederne.
Jeg knuste mit hjerte, da jeg ikke greb kærligheden.
Jeg knuste mit hjerte, da jeg ikke fandt modet.
Jeg knuste mit hjerte, da jeg lod genertheden tage magten.
Jeg knuste mit hjerte ... ja ... jeg kunne blive ved ...

Igennem en menneskealder eller mere knuste jeg mit hjerte.
Helt ubønhørligt og uden nåde ... bid for bid for bid.
Hvor fortvivlet jeg end var ... kunne jeg ikke andet!
Og mit hjerte så forpint til fra sidelinjen.

Mit hjerte er meget forstående og meget robust
... men tilgive mig? Nej, ikke helt!
Men det fordømmer mig heller ikke ... det ville jeg nok have gjort.

I stedet håber det.

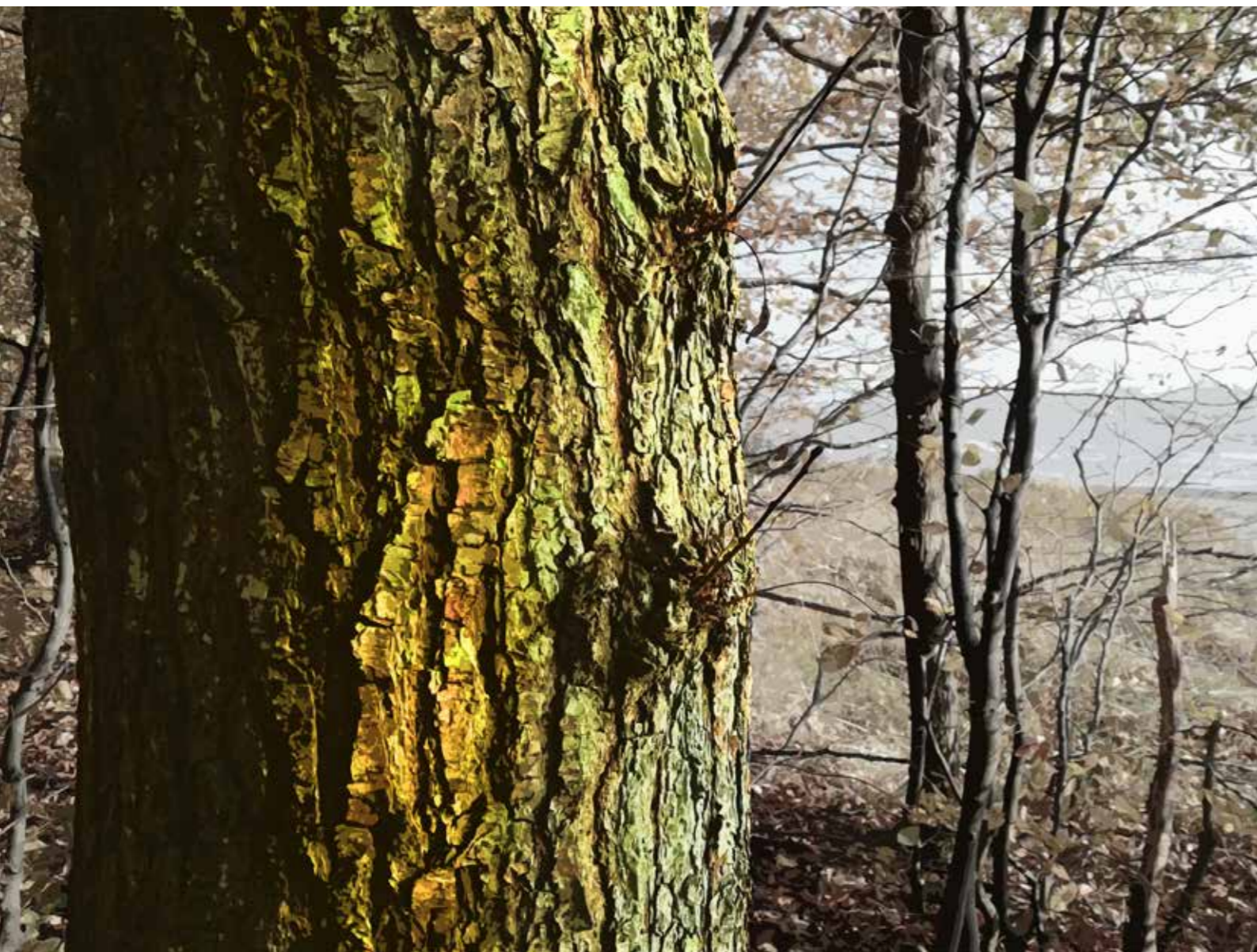
Det håber ...
... at den forståelse, som jeg har kæmpet mig frem til på det sidste.
Den erkendelse, som er undervejs.
Den glæde, som bliver stadig hyppigere.
Og den åbenhed og rummelighed,
som langsomt vokser i mit indre ...

Det håber, at vi med disse nye erfaringer i bagagen
kan gøre det bedre fra nu af.
Og det kæmper ved min side.
Holder mig i hånden. Opmuntrer mig.
Fortæller mig, hvor vigtigt det er, at vi er sammen.

Og selvom målet ikke er nået, og rejsen stadig lang,
så viser det mig glimtvis en verden, hvor vi endelig forenes.
Hvor jeg med min genvundne åbenhed
lader livet strømme igennem os,
og møder det fuld af forventning og nysgerrighed.
Helt uden frygt og forbehold.

Der vil jeg gerne være.

#17. ODE TIL TRÆERNE

TID 2018.11.17 14:20:44
RUM 54.769646 12.057353

I ved godt, hvem der fortalte mig,
at vi kan tale med træerne.
Hun sagde: Vi kan lære af træerne.

Jeg følte mig lidt dum, da jeg første gang favnede en stamme.
Og selvfølgelig skete der ikke noget.
Træet snakkede ikke til mig.
Sendte ikke varme eller elektriske impulser gennem mig.
Jeg følte mig bare en smule ... dum.

Senere begyndte jeg at besøge Kirstens dojo på stranden.
Jeg sad på bænken og nød livet.
Snar og jeg kiggede ud over vandet og hen ad stranden.

En dag gik jeg ind i dojoen.
"Mon der sker noget herinde", tænkte jeg.
Næh. Men der stod et pænt træ.
Jeg gik hen og lagde hænderne på det. Lukkede øjnene.

"Rolig nu", sagde det. "Slap nu af. Vær i nu'et".
"Jeg har ikke let ved at være i nu'et", svarede jeg.
"Men jeg vil gerne lære det. Jeg prøver".

Og hen ad vejen blev det lidt nemmere.
Jeg lærte at tømme min hjerne og forvente ingenting.
Jeg begyndte at glæde mig til at besøge mit træ.
Og jeg lærte, hvordan jeg skulle behandle det.

Jeg stiller mig med en lille afstand og lukkede øjne.
Lægger begge hænder om træet.
Bøjer hovedet frem og lægger panden mod stammen.
Så vipper jeg langsomt hovedet bagover og oplever,
at lyset strømmer mod mig og trækker mig op ad stammen.
Ud i kronen. Op i kosmos.
Jeg bøjer hovedet tilbage igen og mærker kraften og roen
strømme ned i min mave og videre ud i kroppen.

Kan jeg nu tale med træer? Nej - det tror jeg ikke.
Men mine stunder med træet giver mig ro.
Sikkert bare fordi jeg giver mig selv tiden til det.

Men måske også, fordi træer kan noget, vi ikke ved endnu.
Jeg er ligeglad. Jeg tænker:
"En dag snakker det måske virkelig til mig.
Fortæller mig alt, det ved".
Men indtil da nyder jeg bare det gode selskab:
Hunden Snar. Mig. Og mit træ.

#18. ODE TIL DEN INDRE VERDEN

TID 2018.11.18 11:44:08
RUM 54.761647 12.047195

Min indre verden er et roligt hav og et frådende univers.
Min indre verden er en stille grund og skræmmende dybder.
Min indre verden er utæmmet glæde og fortærende sorg.

Min indre verden har det hele.
Ufattelige ressourcer, hvis jeg vover at søge og lærer at bruge dem.
Min indre verden er mig. Den er den, jeg er.
Ikke den, jeg gerne vil være. Men lige præcis den, jeg er.

Mit mål i livet er derfor at udforske min indre verden.
Jeg vil ud i de mest øde ørkener og kringlede kroge.
Jeg vil besøge de smukkeste steder,
og trænge ind på de mest forbudte og skumle områder.
Uanset hvad jeg møder, vil jeg ikke vige ...
måske føle frygt, men ikke vige.

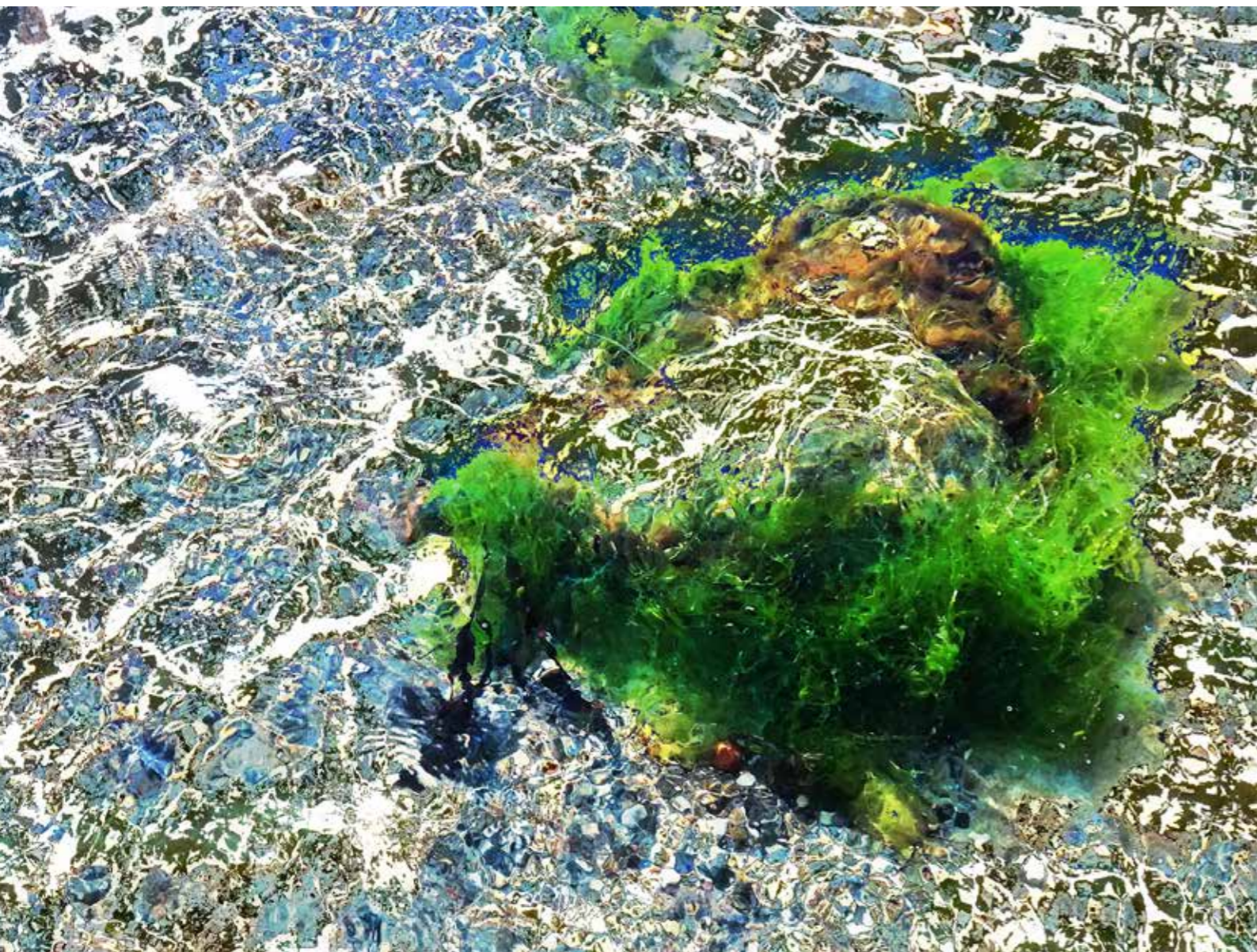
Og undervejs på denne fantastiske rejse
vil jeg bekendtgøre mine opdagelser for verden.
Jeg tror, der venter mig noget guddommeligt,
når jeg øser af mig selv.
Jeg tror, jeg får så meget tilbage,
at min rejse aldrig ender.

Og jo mere jeg erfarer om denne verden,
Jo mere ved jeg om mig selv.
Og når jeg magter at vise den ydre verden, hvem jeg er.
Og at handle i fuld overensstemmelse med selvet ...
så er vejen banet for det guddommelige.

Og hver gang jeg tænker: Nu ved jeg alt.
... vil jeg blive overøst med ny visdom og ny erkendelse.
Og viden og erkendelse er broen - den eneste bro - til det,
hvorom alting er: Forståelse.

Forståelse af selveste livet. Verden. Kosmos. Det HELE.

#19. ODE TIL LIVET

TID 2018.11.28 13:21:31
RUM 54.773427 12.061500

Mange føler, de har en opgave i livet.
At der er noget, de skal.
Sådan har jeg det selv.

I starten kaldte jeg det en "mission".
Nu ... hundredevis af tanker, overvejelser og sidespring senere
tror jeg, det rette ord er "mening".
Jeg tror, det handler om noget så simpelt som,
at der skal være en mening med livet.

Vi vil så gerne forstå, hvorfor vi er her?
Forstå hvordan det hele hænger sammen.
Vi vil så gerne føle, at vi bruger tiden godt.
Og at det gjorde bare den mindste forskel, at vi var her.

Mange når store resultater i livet.
Alligevel stopper de ikke, men fortsætter søgningen.
Andre lever et stille liv, og forekommer dog glade og tilfredse.
Er der en ligning, der kan forklare dette?

Kirsten sagde forleden:
Der er ved at ske noget godt for mig. Jeg er ved at erkende,
at jeg er lige der i livet, hvor jeg skal være.
Jeg behøver ikke kæmpe mere.
Der er ikke 1000 ting, jeg skal. Men meget, jeg kan!
Og jeg kan gøre det lige her ... lige nu!

Holy macaroni, tænkte jeg.
Er det så enkelt? Der er ikke noget, vi skal.
Vores mission er ikke noget, vi skal, men det, vi gør.
Livet er vores handlinger. Livet er det, vi gør.
Der er ikke noget mål, eller rettere ...
... målet er altid lige her, hvor jeg er - lige nu!

Hvad så med mine forventninger til livet? Alle mine planer?
Hvad skal drive mig nu?
Er jeg nu sat fri ... eller stjal hun min raison-d'être?

Stilhed

Jeg er ikke i tvivl. Jeg er fri.
Fra nu af, vil jeg kun gøre det, der giver mening.
Der er ikke noget, jeg skal. Kun alt det, jeg kan og vil.
Og mål ... jamen det er noget, jeg når hver eneste dag.
Det er noget, jeg kender, når jeg er der ... ikke et øjeblik før.

#20. ODE TIL FRELSEREN

TID 2018.12.02 12:13:14
RUM 54.762208 12.048320

Langt ude i det tomme ingenting.
I et hjørne af universet som sjældent besøges,
og som ikke får megen opmærksomhed ...
hænger en blå planet.

Her fandt livet tidligt sin vugge.
Og igennem millioner af år - med usikre skridt - også sit fodfæste.
Som altid startende med de mindste mikrober,
der banede vejen for større væsner ... og mere intelligens.

Indtil en dag, hvor udviklingen overhalede mulighederne.
Hvor livet stillede større krav,
end planeten kunne honorere.

Hvor intelligensen nægtede at acceptere begrænsningerne.
Og hårdnakket fastholdt sin ret til at udfolde sig.
På bekostning af alt liv ... også sit eget.

Intelligensen glemte dog,
at det var den, der havde brug for planeten - ikke omvendt.
Og da erkendelsen endelig indfandt sig.
Da beviserne var uomtvistelige og uimodsigelige.
Og truslerne fra planeten skræmmende og ødelæggende.
Og alt var for sent ...

Da råbte intelligensen i desperation - uden forventning om svar:
Hvem skal redde os? Hvem er frelseren?

Længe var der stille.
Så lød en lille stemme nede fra dybet:

JE SUIS LE SAUVEUR.

Jeg er frelseren.

Du er frelseren.

Enhver, der påtager sig et medansvar for alt, der lever,
er frelseren.

Ingen må sige: Det er ikke mit ansvar.
For enhver lille handling, der sparer fælles ressourcer
eller mindsker ulighed, er uendelig vigtig.

I behøver ikke gøre det uden fejl.
Men I må gøre det, så godt, I kan - hver på jeres måde.
For det er sådan, I sikrer livet på den smukke, blå planet.
I et hjørne af universet.

Dette er ikke en ode.

Jeg skrev mit første digt 21. juni 2018.
Forud var gået små 2 år. En frustrerende tid, hvor jeg søgte efter en mission.
Følte, der var noget, jeg skulle i dette liv.
Men måske handlede det blot om at give mit liv lidt mening.

Jeg mødte Kirsten-i-skoven, som jeg begyndte at kalde hende,
efter hun havde overtaget mit hus på Garretvejen, Falster.
Vores langvarige snakke om livet med mere ændrede langsomt mit liv.
Det kulminerede Skt. Hans Aften 2018, da jeg læste ”#1. Ode til Marcel”
højt for en lille skare på 4 i Kirstens galleri i skoven.

Undervejs fik jeg mange klumper i halsen, og det havde alle, da jeg var færdig.
Jeg tænkte: Nu har du fundet din mission.

Mange digte og mange tanker senere
er jeg ikke sikker på, at det er en mission. Men det er i hvert fald en mening.
Ovenikøbet en mening, der giver mere mening end min gamle mening
... du ved ... den med selvstændig erhvervsdrivende, 50+ timer om ugen, osv.

Jeg føler nu, at jeg udforsker livet. Den store mening finder jeg aldrig.
Men bare det at lede efter den er givende ... mere givende end noget andet,
som jeg tidligere har brugt mit liv på.

Føler du også, at der må være mere til livet end det, vi normalt fylder vores liv med?
Så - på med vanten ... luk dig op. Afvis intet på forhånd. Se hvad der sker.
Jeg tror ikke, du vil fortryde :-)

Jeg er frelseren. Du er frelseren. Enhver, der påtager sig et medansvar for klodens overlevelse, er frelseren. Og enhver lille handling, der medvirker til at spare på vores fælles ressourcer eller mindske ulighed, har sin berettigelse. Vi behøver ikke gøre det 100%. Men vi må gøre det, så godt, vi kan - hver på vores måde. For det er sådan, vi frelser kloden. Og dem, der følger.
www.jesus.dk

